

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobkyně: **M. T.**, zastoupená Mgr. Ing. Jiřím Horou, advokátem se sídlem Moravské nám. 15, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2014, č. j. MPSV-UM/5067/14/4S-JMK, sp. zn. SZ/702/2014/4S-JMK,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Brně (dále též „Úřad práce“) ze dne 31. 3. 2014, č. j. 138957/2014/BBA byl přiznán žalobkyni příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně od října roku 2013, neboť dle posudkového zhodnocení potřebuje pomoc při základních životních potřebách – komunikace, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost, takže dle ust. § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZSS“) je považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I – lehká závislost.

V zákonné lhůtě podala žalobkyně prostřednictvím zmocněnce odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 25. 9. 2014, a to tak, že podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

V žalobě ze dne 2. 12. 2014 domáhala se žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, které pokládala za vadné, neboť vycházelo pouze z posudků PK MPSV ze dne 11. 6. 2014 a 3. 9. 2014. Z uvedených posudků vyplývá, že není schopna zvládat tři základní životní potřeby – péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost, s čímž však nesouhlasila, s tvrzením, že není schopna zvládat více než tři životní potřeby.

K jednotlivým rozporovaným základním životním potřebám a jejich zvládání se vyjádřila následovně:

Komunikace:

Při prvotním posouzení žádosti o příspěvek prvoinstanční komise zcela správně a v souladu se zákonem uznala, že jako posuzovaná osoba nezvládá tuto základní životní potřebu. Odvolací PK tuto neuznala a uvádí, že neshledává podklad k neschopnosti komunikace, protože ze záznamů z hospitalizací a ambulantních vyšetření vyplývá, že je schopna komunikovat adekvátně, kdy zcela jasně formuluje své potíže. K tomuto uvedla, že ve stejných nálezech lékaři a klinický psycholog také uvádějí, že žalobkyně má zvlášť závažným způsobem narušeny kognitivní funkce, zejména krátkodobou paměť, poruchu pozornosti a nesoustředěnosti, že má katatymně zkresleno myšlení, trpí úzkostně depresivními stavy a bezradností a opakovaně sociálně selhává. Je tedy zřejmé, že komunikuje velmi obtížně, omezeně a s nutnou dopomocí, především vzhledem k zásadně narušené schopnosti porozumět obsahu.

Dále PK uvádí, že se intelektová kapacita pohybuje v pásmu normy, a není tudíž podklad k tomu, aby nebyla schopna sepsání jednoduchého textu a nerozuměla přečtenému jednoduchému textu. Porozumění složitějším textům, nutným např. k úředním jednáním, PK údajně zohledňuje v oblasti osobních aktivit. V tomto bodě je nutné zdůraznit, že zákon ani jeho prováděcí vyhláška nerozlišuje mezi jednoduchým a složitým textem, neboť tato hranice je zjevně pro každého jiná. Není tedy možné toto oddělit. Takovýmto obcházením zákona by bylo možné do osobních aktivit delegovat většinu životních potřeb. Pokud tedy PK ve svém vyjádření, potažmo žalovaný ve svém rozhodnutí, tvrdí, že žalobkyně není schopna porozumět složitějším textům, je zřejmé, že nezvládá základní životní potřebu – komunikaci, ve smyslu zákona a prováděcí vyhlášky.

Orientace:

PK ve svém zhodnocení, stejně tak žalovaný k této oblasti uvádí, že dle psychiatrické hospitalizace a neurologického vyšetření je orientovaná a udávané intermitentní poruchy orientace nejsou stavem trvalým nebo dlouhodobým, ale přechodným. Nutno dodat, že tento přechodný stav intermitentních poruch orientace časem a místem trvá více než dva roky. V této souvislosti žalovaný zcela ignoroval zprávu doloženou s odvoláním, kde MUDr. Valenčíková, ve zprávě z 9. 4. 2014, uvádí, že se u ní opakovaně stále objevují

poruchy orientace ve smyslu času a místa, tedy není schopna se orientovat místem a časem, což je v rozporu s výše uvedeným tvrzením.

Mobilita:

V oblasti mobility žalobkyně již v odvolání uváděla nutnost pomoci a asistence při cestování dopravními prostředky, z důvodu opakovaných poruch orientace časem a místem, kdy si žalobkyně neuvědomuje, kde a proč se právě nachází. K tomuto se PK, stejně tak žalovaný ve svém rozhodnutí, nijak nevyjádřily.

Byla toho názoru, že se žalovaný nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání, nebyla vzata ani v úvahu lékařská zpráva ošetřující lékařky MUDr. Valenčíkové ze dne 9. 4. 2014, která byla doložena s odvoláním. Žádala o nové posudkové zhodnocení s přiznáním osoby závislé na pomoci jiné fyzické osoby ve druhém stupni (středně těžká závislost).

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 16. 12. 2014 odkázal na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Zrekapituloval podstatný obsah správního řízení, citoval zjištění učiněná PK MPSV ČR v Brně v posudku ze dne 11. 6. a 3. 9. 2014, dle kterých se u posuzované jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, a který omezuje její funkční schopnosti nutné ke zvládnutí základních životních potřeb, a to péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Z posouzení stupně závislosti posudkové komise vyplynulo, že žalobkyně není schopna zvládnout tři základní životní potřeby, považuje se proto za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). Za daného stavu byl žalovaný přesvědčen, že nejsou důvodné pochybnosti o řádně zjištěném stavu věci, proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žádost o příspěvek na péči podala žalobkyně dne 1. 10. 2014 u Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Brně. Dne 25. 11. 2014 bylo provedeno sociální šetření, které následně bylo předloženo s žádostí o posudek o zdravotním stavu – posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči MSSZ Brno-město. Z posudku MSSZ Brno-město vypracovaného dne 22. 1. 2014 bylo zjištěno, že na základě zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře a odborných lékařských nálezů uvedených v obsahu posudku i s přihlédnutím k sociálnímu šetření ze dne 25. 11. 2013, byl hodnocen zdravotní stav žalobkyně jako dlouhodobě nepříznivý, jehož rozhodující příčinou byl stav po cévní mozkové příhodě – intracerebrálním hematomu v oblasti bazální ganglií vlevo při dekompenzované hypertenzi, neurologický projev ode dne 28. 5. 2012 se závratí, poruchou řeči, sníženou citlivostí pravé strany obličeje a pravé horní končetiny, lehkou parézou lícního nervu vpravo. Přetrvává frustní pravostranná hemiparéza, diplopie s progresí diplopie do blízka. Organický psychosyndrom po proběhlé mozkové příhodě, organická porucha nálady. Diplopie při základním onemocnění, parciální paréza n. III, parciální insuficience konvergence. Hypertenze je kompenzovaná léčbou. Seronegativní revmatoidní artritida s postižením rukou kloubů na metotrexatu byla zjištěna v červenci roku 2012. Stav po popálenině II. – III. pravého předloktí byl řešen nekroktomií a autotransplantací. Ze zprávy ošetřujícího lékaře bylo zjištěno, že je orientovaná osobou a časem, místem částečně, někdy neví kde je a proč tam je, utlumená je pod vlivem sedativ, zrak a sluch bez vážné funkční poruchy, komunikace narušená – nerozumí obsahu písemné zprávy a občas i mluvenému slovu, přes intenzivní

psychiatrickou a psychologickou léčbu přetrvává výrazný psychosyndrom, celkový stav bez tendence ke zlepšování s nutností pomoci při základních životních úkonech – pomoc při nákupu, vaření, chystání léků, nedokáže samostatně hospodařit s penězi, neschopna samostatného jednání na úradech, pro točení hlavy nutná pomoc do vany, není uvedeno používání kompenzačních pomůcek při chůzi. Dle sociálního šetření bydlí se synem, který má mentální postižení, v sociálním bytě, chůze po bytě samostatně, do schodů zvládá, ven chodí na procházky se psem, stát a sedět vydrží, občas se jí motá hlava, vzhledem ke dvojitému vidění, kompenzační pomůcky nemá, ruce bez potíží, ale ráno obtížný pohyb, udrží v ruce věci, ale až později, ráno ne, sama se obleče, ale nepozná, co si má vzít na sebe vzhledem k počasí, každodenní hygiena samostatně, koupe se ve vaně sama, ale pouze s dohledem, když je někdo v bytě, bojí se vylézt z vany, jak má rozdvojené vidění, na WC si dojde, jednoduché jídlo si připraví, ale vaří spíš s dozorem, protože zapomíná, chodí často s bratrem na oběd, komunikuje obvyklým způsobem, ale často uniká obsah rozhovoru, neví, co se kdo ptá a co má říct, s penězi nehospodáří, nezná hodnotu peněz, ovládá PC, vidí rozdvojeně na obě oči, slyší běžně, orientace v čase a místem – výpadky, má často obavy, léky chystá rodina, bere si je sama, k lékaři jede s bratrem autem nebo MHD rodinou je vedena k pravidelnému úklidu, praní, atd. Na základě odborných lékařských nálezů, nálezů praktického lékaře a sociálního šetření, posudková lékařka doznala, že posuzovaná nezvládne nebo zvládne s pomocí čtyři základní životní potřeby. Dle doložené dokumentace je posuzovaná rámcově orientována, není dokumentováno střední ani těžké postižení intelektu, ani vážné postižení zraku a sluchu, nejedná se o těžkou ani úplnou ztrátu funkce dolních končetin ani jinou těžší pohybovou poruchu, je schopna samostatné chůze bez kompenzačních pomůcek. Ze základních životních potřeb potřebuje pomoc při péči o zdraví, osobní aktivitě, péči o domácnost, komunikaci. Jde o osobu starší 18 let věku, která se podle ust. § 8 odst. 2 písm. a) ZSS považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost).

Dne 3. 2. 2014 vypracoval Úřad práce podání označené „Vyrozumění účastníka správního řízení“ oznamující žalobkyni, že má právo se ve lhůtě 3 pracovních dnů ode dne oznámení tohoto vyrozumění seznámit s podklady rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo zásilku doručit zmocněnci žalobkyně Jindřichu Hovorkovi, soud postupoval dle ust. § 25 správního řádu a veřejnou vyhláškou informoval o uložení písemnosti na Úřadu práce – krajské pobočce v Brně s tím, že veřejná vyhláška bude vyvěšena po dobu 15 dnů a poslední den této lhůty se považuje za den doručení uvedené písemnosti. Žalobkyně se nevyjádřila, proto dne 31. 3. 2014 vydal Úřad práce rozhodnutí, jímž jí přiznal příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně od října 2013. Proti rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím zmocněnce odvolání, dle jejího názoru mimo uvedených čtyř základních životních potřeb, u nichž potřebuje pomoc a dohled vyžaduje nápomoc i v oblasti mobility a orientace. Odvolání bylo podáno dne 24. 4. 2014.

Dne 11. 6. 2014 byl vypracován posudek PK MPSV ČR v Brně, komise za účasti odborného lékaře neurologa bez přítomnosti žalobkyně a zmocněnce, kterého dopisem ze dne 22. 5. 2014 informoval o tom, že má dostatečně doloženou zdravotní dokumentaci k projednání v nepřítomnosti a k přijetí posudkového závěru doznala na základě z připojené zdravotní dokumentace, na rozdíl od posouzení lékařem MSSZ Brno-město, že účastnice není schopna zvládat tři ze sledovaných životních potřeb, sice péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Ostatní hodnocené základní životní potřeby, tj. mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena a výkon fyziologické potřeby umožňuje

přiměřené zvládání. Posudkový závěr byl shodný s posudkovým závěrem posudku MSSZ Brno-město ze dne 22. 1. 2014.

Po obdržení nového posouzení stupně závislosti žalovaný vyrozuměl zmocněnce žalobkyně, že má právo se vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Tohoto práva využil s argumentací, že schopnosti účastnice řízení zvládat každodenní potřeby v oblasti komunikace, orientace a mobility nebyly posouzeny správně. Zároveň požádal o přizvání na další jednání posudkové komise.

Bylo vyžádáno nové doplňkové posouzení, za tím účelem byla pověřena k vypracování posudku opět PK MPSV v Brně, která jednala dne 3.9.2014 v přítomnosti zmocněnce, vycházela z podkladové a zdravotní dokumentace, která byla dána k dispozici posudkové komise již k jednání dne 11. 6. 2014, dále vyhodnotila i lékařskou zprávu MUDr. Valenčíkové ze dne 24.9.2013 kterou předložil zmocněnec posuzované při jednání. Z této lékařské zprávy bylo zjištěno, že posuzovaná byla vyšetřena dne 9. 4. 2014, intermitentně se stále objevují poruchy orientace ve smyslu času a místa – náhle zabloudí na známém místě, není schopna si vybavit datum, zmatkuje. Z uvedeného vyplývá, že se jedná opět o sdělení subjektivních údajů ze strany posuzované, která sama sděluje, že tyto stavy se objevuje intermitentně, tedy nejsou přítomny stále nebo dlouhodobě, mají pouze občasný charakter výskytu. Posudková komise neshledala podklad pro dlouhodobou nebo trvalou ztrátu nebo těžké narušení orientačních schopností – mentální funkce účastnice řízení jsou podle psychologického vyšetření v propadu max. do pásma podprůměru, nejedná se o závažný stupeň mentální retardace nebo demence, účastnice řízení je schopna pochopit kdo je, kde je a v jakém čase se nachází. Oslabená sociální orientace se promítá v oblasti osobních aktivit, které sama nezvládá. Stran komunikace při vyšetřeních bylo zjištěno, že vždy verbálně byla schopna sdělit a specifikovat své potíže. Posudková komise proto doznala, že je schopna běžné komunikace slovní i písemné v rámci svých běžných denních potřeb. Skutečnosti, které vedly k požadavku na doplnění posudku, byly objektivně vyhodnoceny a posudková komise dospěla k závěru, že nebyly shledány důvody pro změny již přijatého posudkového závěru, a to ani s ohledem na skutečnosti sdělené zmocněncem při jednání.

Následně dne 25. 9. 2014 bylo vydáno rozhodnutí, jímž odvolání žalobkyně bylo zamítnuto a rozhodnutí úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 31. 3. 2014, č. j. 138957/2014/BBA bylo potvrzeno.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen („s.ř.s.“), osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Předmětná věc byla rozhodnuta bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Podmínky nároku na příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) stanoví část druhá, Hlava I, ust. § 7 zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách ve spojení se zákonem č. 366/2011 Sb. (účinnost ode dne 1. 1. 2012).

Příspěvek na péči se podle ust. § 7 zákona o sociálních službách poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci, a to podle zjištěného stupně závislosti, jak tyto stupně vymezuje § 8 téhož zákona. Při posuzování stupně závislosti vždy příslušné osoby se podle § 25 odst. 3 daného zákona vychází ze zdravotního stavu osoby žadatele doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, dále z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby žadatele, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledků vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. To znamená, že v rámci posuzování stupně závislosti je předmětem posouzení i naplnění dalších zákonných podmínek a odrazem celkového posouzení je potom i výše přiznaného příspěvku. Ze stejných kritérií při posuzování vychází i PK MPSV ČR. Na takový posudek jako svou podstatou rozhodující důkaz pro rozhodnutí ve věci je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti.

Při hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i procesu, který mu předcházel, dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Závěry, které žalovaný učinil na základě použitých podkladů, jsou zcela dostatečně odůvodněné, takže zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci nevyvolává pochybnosti o objektivním posouzení věci.

Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Brně při posuzování stupně závislosti vycházela ve smyslu ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách ze zdravotního stavu posuzované doložené odbornými nálezy a výsledkem sociálního šetření. Na posudek PK MPSV ČR jako svou podstatu rozhodující důkaz je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. To v posuzované věci platí především pro řízení před žalovaným správním orgánem jako orgánem odvolacím, pro jehož řízení a rozhodnutí byl posudek vyžádán. Obdobně je pak třeba posuzovat požadavky na tento posudek kladené v případném soudním přezkumném řízení. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009-60, www.nssoud.cz). Jinak řečeno správní orgán nemůže bez dalšího převzít závěr posudkové komise jako pravdivý, aniž by se úplností a přesvědčivostí jejího posouzení nezabýval. Základním předpokladem pro to, aby správní orgán mohl vyhodnotit přesvědčivost a úplnost předloženého posudku, je přezkoumatelnost posudku vzhledem k jeho zákonem stanoveným podkladům vymezeným v ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Správní orgán musí tedy vycházet z posudku, který obsahuje nejen výrok, ale který musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na doložený nález lékaře specialisty, výsledek sociálního šetření a výsledek funkčních vyšetření (např. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009-63, www.nssoud.cz). K závěrům o úplnosti a přesvědčivosti posudku správní orgán tedy může dospět jen tehdy, pokud se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník řízení uplatňující nárok na příspěvek na péči.

Soud konstatuje, že žalovaný se v průběhu odvolacího řízení správně v souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění obrátil na Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně za účelem posouzení stupně závislosti oprávněné

osoby. Posudková komise postupovala v souladu s citovaným ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, když při vypracování posudku vycházela ze sociálního šetření ze dne 25. 11. 2013 i ze zdravotního stavu žalobkyně doloženého citovanými lékařskými nálezy v posudku PK MPSV v Brně ze dne 11. 6. 2014 a doplňujícím posudku ze dne 3. 9. 2014, kdy jednání byl přítomen zmocněnec žalobkyně, který se k věci vyjádřil. Zároveň byla zhodnocena i lékařská zpráva MUDr. Valenčíkové ze dne 9. 4. 2014, která dle názoru žalobkyně, jak uvádí v žalobě, byla posudkovou komisí opomenuta. Naopak rozbor citované lékařské zprávy byl obsahem doplňujícího posudku a na základě takto zjištěného skutkového stavu pak posudková komise učinila i posudkové stanovisko.

Pokud žalobkyně namítla, že žalovaný nedostatečně zjistil její zdravotní stav, že rozhodnutí nekoresponduje s jejím současným zdravotním stavem a předloženou lékařskou dokumentací, že posudková komise nepostupovala správně při zhodnocení jejích schopností zvládat úkony základních životních potřeb, soud těmto námitkám nemohl přisvědčit. Z rozhodnutí žalovaného je nepochybné, že žalovaný v rozhodnutí stejně jako PK MPSV ČR v Brně ve svých posudcích se zabýval všemi odvolacími námitkami, které byly vyhodnoceny z hlediska ust. § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách. Co se týče vlastního hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby, soud má za to, že z posudkového závěru posudkové komise i z rozhodnutí žalovaného je zcela zřejmé, z jakých důvodů nebyla závislost žalobkyně u sporných základních životních potřeb uznána a z jakého důvodu se posudková komise uchýlila ke shodnému posudkovému závěru v obou posudcích, týkající se především vyhodnocení zdravotního stavu jako dlouhodobě nepříznivého z důvodu, kterého potřebovala pomoc při třech základních životních potřebách, tj. péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost. Posudková komise dostatečně průkazně zdůvodnila, proč neshledala potřebnost každodenní pomoci a dohledu při dalších dvou základních životních potřebách, a to mobilitě a orientaci. Byť připustila oslabenou sociální orientaci, především nutnost dopomoci při úředním jednání pro bezradnost, nejistotu a katativní zkreslení myšlení, pak tato indispozice byla zohledněna v oblasti osobních aktivit nehledě na to, že i z lékařské zprávy MUDr. Valenčíkové ze dne 9. 4. 2014 bylo zjištěno, že poruchy orientace ve smyslu času a místa se objevují intermitentně, mají pouze občasný charakter výskytu. Pokud se týká stran komunikace, ve zdravotním stavu nebyla prokázána ztráta nebo těžké narušení schopnosti písemné komunikace, a to jak ve smyslu fyzickém – úchopová schopnost zachována, tak ve smyslu psychickém, podle psychologie mentální funkce maximálně v oblasti podprůměru, bez průkazu těžkého narušení nebo ztráty symbolických funkcí, tj. bez průkazu těžkého narušení nebo ztráty schopnosti čtení a psaní. Naopak bylo zjištěno, že účastnice řízení je schopna běžné komunikace slovní i písemné v rámci svých běžných denních potřeb.

Základním principem hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby je hodnocení funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby podle aktivit vyjmenovaných v příloze č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., v platném znění. Jak uvedeno výše, v rámci správního řízení byly vypracovány ve věci dva posudky PK MPSV ČR v Brně, a to dne 11. 6. 2014 a 3. 9. 2014. Zdravotní stav byl posouzen v souladu se zákonem č. 366/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi ve znění pozdějších předpisů, zákon o sociálních službách, zákon č. 117/199 5Sb., o státní podpoře, ve znění pozdějších předpisů a další související zákony. Při hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i procesu, který mu předcházel, dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodoval na základě dostatečně

zjištěného skutkového stavu. Závěry, které žalovaný učinil na základě použitých podkladů, jsou natolik přesvědčivě odůvodněné, že zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků i postup ze strany žalovaného v předmětné věci nevyvolává pochybnosti o objektivním posouzení věci.

Bylo-li tedy prokázáno, že se nejedná o osobu, která se podle ust. § 8 odst. 2 písm. d), c) nebo b) ZSS považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV, III nebo II, nýbrž jde o osobu, která se podle ust. § 8 odst. 2 písm. a) citovaného zákona považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), nelze jinak než uzavřít, že k uvedenému dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalovaný po stránce skutkové i právní se nedopustil konkrétního pochybení. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Žalobkyně ve věci nebyla úspěšná, žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení (ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 28. dubna 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová